

Toetrede

Liturgie van die Lig

Woorddiens

Lesing 1: Job 23:1-9,16-17 (1953)

¹ MAAR Job het geantwoord en gesê:

² Nog altyd geld my geklaag as wederstrewigheid; my hand lê swaar op my gesug.

³ Ag, as ek maar geweet het waar ek Hom kon vind, maar kon kom tot by sy woning!

⁴ Dan sou ek die regspraak voor sy aangesig uiteensit en my mond met bewyse vul;

⁵ ek sou verneem die woorde wat Hy my sou antwoord, en verstaan wat Hy aan my sou sê.

⁶ Sou Hy met oormag teen my stry? Nee, maar Hy sou ag op my gee.

⁷ Dan sou daar 'n opregte met Hom staan en pleit, en ek sou vir ewig van my regter vrykom.

⁸ KYK, ek gaan na die ooste, en Hy is nie daar nie; en na die weste, maar ek bemerk Hom nie.

⁹ As Hy in die noorde werk, aanskou ek Hom nie; buig Hy af na die suide, dan sien ek Hom nie.

¹⁶ En God het my hart week gemaak, en die Almagtige het my verskrik.

¹⁷ Want ek vergaan nie vanweë die duisternis of vanweë my eie aangesig wat deur donkerheid oordek is nie.

Broodjies vir die Pad

Job's trials had brought him to near death. He had argued with friends who were convinced that Job's plight had to be due to some unconfessed sins. Now Job realizes that all past assumptions about God by him and others are no longer adequate. This God can be unavailable at just the time we most want clarity and presence. "Oh that I knew where I might find him, that I might even come to his dwelling!" "... I cannot see him."

Emmanuel Levinas was a student of Husserl at the end of his teaching career and of Heidegger at the beginning of his. He played a crucial role by introducing to France Husserl's Cartesian Meditations with his translation into French in 1931. But after that pivotal contribution and for the remainder of his lifetime's work, he made his own original and unique contributions. He developed the notion that for us God always remains more than "other," God is "other than other," he wrote. That is, we have no experience that makes God familiar to us. (Is it not unlike the realization that Job reached: "I cannot see God!" Which the psalmist echoes when he feels alienated from the very God who "drew me out of the womb." And, the God who Jesus insists is the only one worthy to be called "good.") Our expressing of God can only be a "trace," Levinas said, but it still disrupts, challenges and makes demands on us. It "separates" us from ordinary human conventions and relationships, Levinas realized. (Is

this akin to Jesus' insistence that we must leave all behind that we hold dear to enter God's reign?) However, the trace of the infinite God shows up to us explicitly in one place, the "other" whom we encounter daily. Going further, Levinas insists that the needs of the "other" as experienced by us in our daily lives demands that I justify my existence! If I eat, someone else has less to eat or nothing to eat. (Is this kind of absolute understanding of obligation to justice akin to Jesus' insistence that entry into God's reign requires selling "everything" and giving it to the poor?) For Levinas, ethics/justice is the human quest that precedes all philosophy and all religion (and has been lost).

God is forever unavailable to us fully on our terms: "I cannot see God," Job regrets. Jesus maintains traditional moral teaching about love of God and others and elevates it to an absolute that we can never attain. We never let ourselves off the hook. It is a redress we can never fulfill.

And here is the single most important statement in this posting: It is in the continuous, life-long struggle to achieve God's impossible justice that we discover our humanity. It makes demands on us to give up circumstances and even friends and family on whom we have relied so that in other ways we gain a "hundredfold." This is the entrance into God's reign, where it is always true, "For mortals it is impossible, but for God all things are possible."

<http://sacraconversazione.blogspot.com/2009/09/proper-23-year-b.html>

Neuroloog ontwaakt uit coma: 'De hemel bestaat echt'

Robin de Wever

Bewijzen bijna-doodervaringen dat ons het overlijden iets te wachten staat? Neurochirurg Eben Alexander dacht beter te weten, totdat hij zelf op het randje van leven en dood balanceerde. Nu verkondigt hij stellig: de hemel bestaat.

Hij kende de verhalen over bijna-doodervaringen. Wist ook dat ze neurologisch heel plausibel te verklaren zijn: wie bijna het leven laat en 'terugkomt' met een wonderlijke getuigenis, heeft een prachtige hallucinatie beleefd.

Die theorie is goed gedocumenteerd, schrijft Alexander deze week in het Amerikaanse tijdschrift Newsweek. Vandaar ook dat hij niet in God geloofde: hij wilde wel, maar wist beter.

Een infectie met de E. coli-bacterie zorgde er uiteindelijk voor dat hij zijn visie radicaal herzag. Terwijl de bacterie zijn hersenen aanvat, lag Alexander lag zeven dagen lang in een coma. Tijdens die sluimerperiode overkwam hem het schijnbaar onmogelijke. Hoewel zijn hersenschors volgens metingen op stand-by zou hebben gestaan en iedere vorm van bewustzijn uitgesloten leek, beleefde hij een avontuur waarbij hij naar eigen zeggen klaarwakker was.

Glinsterende wezens en een bijzondere vrouw

'Ik steeg op, oneindig veel hoger dan de wolken. Glinsterende wezens zweefden langs de hemel, terwijl ze lichtgevende sporen achterlieten. Vogels? Engelen? Op die woorden kwam

ik pas later, toen ik mijn herinneringen opschreef. Alles bestond op zich, maar was tegelijk deel van al het andere, zoals de gedetailleerde en verweven ontwerpen op Perzische tapijten.'

Het uitendelijke verhaal is 'nog vreemder'. 'Het grootste gedeelte van de reis was er iemand bij me. Een vrouw. Ze was jong, ik herinner me haar tot in detail. Ze keek me aan met een blik die, als je hem vijf seconden zou gadeslaan, je hele leven de moeite waard maakte - wat je eerder ook beleefd zou hebben.'

Huidige wetenschappelijke inzichten 'schiets tekort'

'Ze sprak tot me, zonder woorden. De boodschap waaide door me heen als de wind, en ik begreep direct dat hij waar was - op dezelfde manier als ik weet dat de werkelijkheid op aarde waar is.'

Alexander zou vernomen hebben dat hij 'eeuwig geliefd en gekoesterd' wordt, dat hij niet bang hoefde te zijn en dat hij niets verkeerd kon doen. Later verschaft een anonieme macht hem diepe inzichten over zijn leven.

Zo ging dat nog enige tijd voort, tot hij wakker werd. De neurowetenschap schuift bijna-doodervaringen te makkelijk terzijde, vindt Eben Alexander nu.

'Volgens de huidige medische opvattingen over het brein had ik niet eens een minimaal, beperkt bewustzijn kunnen hebben, laat staan een hyper-levendige en compleet coherente reiservaring kunnen opdoen.'

'Ervaring is eigenlijk een projectie'

Anderen overtuigen dat er meer is dan de dagelijkse werkelijkheid is niet eenvoudig, weet ook Alexander. Collega's tonen beleefd interesse, maar laten zich duidelijk niet overtuigen. Ook buiten de academische wereld is de scepsis groot. Religiejournalist Peter Stanford verklaart zijn verhaal in The Guardian aan de hand van diepe verlangens: 'ervaringen met gene zijde' zijn volgens hem eigenlijk een projectie van wat ieder mens graag zou willen.

In Newsweek kopt Alexander alvast een paar van zulke kritische ballen terug. 'Dit soort ervaringen zijn inderdaad zo oud als de menselijke geschiedenis. Maar voor zover ik weet heeft er nog nooit iemand gereisd naar deze dimensie terwijl zijn hersenschors compleet inactief was en terwijl zijn lichaam medisch nauwkeurig in de gaten werd gehouden.'

'Het universum dat ik tijdens mijn coma heb ervaren is', zo concludeert Alexander tot zijn 'schrik en plezier', 'hetzelfde als dat waar Einstein en Jezus op heel verschillende wijzen over spreken'.

Alexanders verhaal, een samenvatting van zijn boek [Proof of Heaven](#), is te lezen op de website [The Daily Beast](#).

<http://www.trouw.nl/tr/nl/5097/Spiritualiteit/article/detail/3330838/2012/10/12/Neuroloog-ontwaakt-uit-coma-De-hemel-bestaat-echt.dhtml>

Brood vir die Pad

Minder oor man en vrou, meer oor méns

deur Wilhelm Jordaan

In haar artikel oor die "Mighty"-manne met hul onderdanige vroue (Rapport, 7 Oktober) reken dr. Elize Morkel, 'n

kliniese sielkundige, dat 'n kultuur van onderdanigheid deur alledaagse taalgebruik in stand gehou word.

Gewis, veral as 'n mens Angus Buchan se taal van "mighty men" saamlees met Gretha Wiid se taal van "worthy women" – die naam van die veldtog wat sy tot steun van Buchan begin het. Daarmee word patriargie (pappie maghebbend bo en mammië onderdanig onder) al pratend en napratend in stand gehou.

Terwyl die mighties en die worthies die aantoonbare vordering van vrou se posisie in die beroepswêreld en in huishoudings aanprys en liefies praat van die vennootskap tussen man en vrou, behou pappie (met en sonder mammië se toestemming) sy gereserveerde "hoër" plekkie in die hiërargie.

En van daar, as "hoof", kom die hiërargiese spraak wat mans toelaat om steeds die septer te swaai en om, goedgunstiglik, vir vroue die groen lig te gee om te kan vorder. So ook die talige voorskrifte oor die "ware aard" van mans en vroue.

Soos 'n mens dit kry in ouerlike spraak (boeta wees soos pa, sussie wees soos ma), in sommige huweliksberading, huweliksformuliere, die populêre raadgeebedryf in glanstydskrifte, in TV-sepies, rolprente en advertensies, en, natuurlik, die horingoue voos grappies by vleisbraaie en rugbywedstryde.

Ook in die voorskrifte oor manlikheid: Sterk, selfgeldend, mededingend, avontuurlik, aggressief, onafhanklik, rasioneel en taakgerig.

En dié vir vroue: Swak, sensitief, sag, ondersteunend, simpatiek, afhanklik, lief vir kinders, emosioneel en mensgerig.

Let wel: Dit is nie wat ék uitdink nie. Navorsing, soos Morkel ook aandui, sê so – dat dit eintlik wêreldwyd nog die tradisie is. Wel, sal die mighties en die worthies sê: Dis mos hoe dit is, waarom peuter daarmee.

Daaruit kom die draaiboek én die rolbesetting in die drama van manwees en vrouwees. Gedra deur sinnetjies soos: 'n Man/vrou se plek is tog...; vroue/mans kan tog nie dieselfde...; my vroulike instink sê...; my manlike ego eis...; enso(pratend) voort.

Dit alles saam skep die knyptang van verwagtings én die illusies rondom die sagte grotvrou wat gretig en gereed is om te swig voor die sterke grotman se daad- en aantrekkingskrag.

Dán het die digter Marge Pierce se lamentasie veelseggend sin: "How much lighter I feel, / the man says, ready / for business. / How heavy I feel, the woman says: / this must be love."

Wat het ons dan nodig? Nie meer en magtiger manlikheid nie; nie meer en waardiger vroulikheid nie.

Waarheen en waarin ons moet groei, is meer menslikheid teenoor en vir mekaar. Sonder die bagasie van sus wees en só wees; die snert van die hemelliggame wat dikteer: Mans is van Mars en vroue is van Venus.

<http://www.beeld.com/Rubrieke/WilhelmJordaan/Minder-oor-man-en-vrou-meer-oor-mens-20121009>